Мађарска клизи ка фашизму

Пише: Паоло Флорес Д'Аркаис
понедељак, 13 фебруар 2012 21:06

Демократска Мађарска нас зове; институционална Европа се прави глува и одлаже ствари, пуна хипокризије. Европске владе хоће да губе време у бирократским и неодговорно парализујућим поступцима, па је неопходно да европски грађани од „мађарског питања“ направе лични проблем, личну борбу. Борбу која је неодложна.

Влада Виктора Орбана је наметнула нови Устав који гази и минимална демократска права која Европа сматра обавезујућим и непорецивим за било коју земљу која жели да се придружи Унији. Измењен је изборни закон на такав начин да то обезбеђује будуће победе Орбановој партији, ућуткани су штампа и телевизија, судије су подвргнуте вољи Владе, Централна банка је изгубила било какав аутономни простор, а национализам и расизам су постали средство за *народно* окупљање тог аутентичног постмодерног фашизма.

Ако би Орбанова Мађарска данас затражила улазак у Европу, била би одбијена, јер не испуњава ни минималне демократске захтеве. Али члан 7 уговора из Лисабона, одређује да једна замља чланица Европске уније мора да изгуби своје право гласа када прекрши те захтеве. Отуда је неопходно да се Парламент у Стразбуру, Комисија из Брисела и европске владе на индивидуалан начин, сместа покрену како би примениле речени члан, и то потпуно непопустиво. Било какво чекање, препуштање ствари дипломатији, „постепено“ деловање, послужиће само да се подстакне Орбанова влада да настави тим путем којим је кренула на тако арогантан начин, и који прети антидемократском заразом читавој континенталној политичкој заједници.

Попустити пред препотентношћу антидемократских снага, са изговором да је то „мање зло“, јесте вечни изазов руководећих и привилегованих класа. Пример трагичних протагониста оболелих од овог синдрома зла (који се претвара у закон ћутања), био је у Минхену 1938. у млаким демократама Чемберлену и Даладјеу, који су попустили пред кохерентним антидемократама, Хитлером и Мусолинијем. Ако Европа Меркелове, Камерона и Саркозија попусти пред Орбаном, ако само гледа на другу страну или ако

усвоји неке параван санкције, онда понавља, на смањеној скали, срамоту из 1938. године. И молим вас, нека не цитирају Маркса који је у вези са Наполеоном III рекао да се историја увек понавља, најпре као трагедија, а онда као фарса. Понекад се тако догађа, али понекад је нова трагедија, иако у мањем облику, за онога који је преживљава једнако поражавајућа као и претходна. Уз отежавајућу околност да је Хитлерова Немачка била војна и економска сила, које је сама за себе била једнака остатку Европе, док је Орбанова влада приморана да тражи помоћ од Међународног монетарног фонда са капом у руци, и ако би се затворила једним санитарним кордоном, морала би на крају да оде (као што је урадио другар Берлускони). Дакле, безочност Меркелове, Камерона и Саркозија би била безочност на квадрат. То би било саучесништво.

Није случајно да је Орбан увек указивао на Путина и Берлусконија као на моделе, на шта му је одговорено ватреном подршком са њихове стране (пре 10 година, Берлускони је у Будимпешти изјавио следеће: „Наши програми и наше политике су истоветне, међу нама постоји изванредно слагање“). То је доказ да је пошаст постмодерног фашизма, меканог само наизглед, раширена снага у претећем порасту, од које су Марин Ле Пен и холандска десница као већина у тамошњој влади, само врх узнемиравајућег леденог брега.

Ако хоћемо да избегнемо заразу, неопходно је да заражене третирамо као такве – као заражене. Европа је направила велику грешку што није интервенисала против Берлусконија у току скоро 20 година, и ако сада не интервенише против Орбана, тиме ће припремити своје самоубиство. Јер, казнити Орбана, ускратити му право гласа у европским институцијама, значи подржати Мађарску републику, мађарске грађане демократе, који су изашли на улицу певајући "Оду радости" Шилера и Бетовена, ту химну коју је Европа усвојила као своју. Нашу химну, уколико не желимо да Европа припадне само трговцима (који се права глуви), банкарима (са њиховим заразним акцијама саграђеним од милионских бонуса), и једних демократских али млаких влада (са својом безочношћу и саучесништвом).

Превео из Ел Паис-а Бранислав Ђорђевић